

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS **VS. HACKERS**

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS VS. HACKERS

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas vs. hackers*

© Mikecrack, 2022

© El Trollino, 2022

© Timba VK, 2022

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy Studio

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

Disseny de coberta i d'interior: Rudy de la Fuente

Il·lustració de portadelles: © Waj / Shutterstock

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2022

ISBN: 978-84-1389-302-0

Dipòsit legal: B. 9.336-2022

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDEX

Introducció. Retorn a Tropicubo, **8**

1. «Aterratge» forçós, **16**

2. La sala de les cultivadores, **36**

3. Una trobada inesperada, **54**

4. Tornada del més-enllà?, **74**

5. Molta rebel·lió i pocs rebels, **96**

6. La batalla dels robots, **114**

7. Perduts al laberint, **134**

8. La batalla dels clons, **152**

9. Trol·lició, **172**

10. Una solució d'emergència, **192**

Epíleg. La nova normalitat, **212**

1. «ATERRATGE» FORÇÓS

-Per fi a l'aire! —va exclamar el Mike alleujat—. Els enlairaments em posen molt nerviós.

—Zzzzzzzzz! —va respondre el Timba, que feia una estona que *s'esforçava*. Més o menys des que havien pujat a l'avió.

—Vol prendre alguna cosa? —va preguntar l'hostessa al Mike.

—Doncs..., ja que ho diu... Sí! Poden ser uns cacauets?

—És clar, aquí els té.

—Apa, que fàcil.

—Som aquí per servir-lo —va respondre l'hostessa amb un somriure, abans de reprendre el seu recorregut.

El Mike no li va prestar atenció, entretingut com estava devorant els cacauets.

—Deliciosos, boníssims! Nyam, nyam, nyam!

La bossa amb prou feines li va durar mig minut. Poc per saciar la gana descomunal del Mike.

—Hostessa! Hostessa!

—Sí, senyor?

—En vull méééésss!

—Ho sento, ja no queden cacauets.

—I no podrien ser uns caramels? O xocolatines!

En sentir aquelles paraules, l'hostessa va canviar el somriure per un gest de contrarietat.

—Em temo que no és possible.

—Com que no?

—És que només tenim aperitius sans.

—Hi ha res més sa que la xocolata?

—Fixi-s'hi bé —va respondre l'hostessa, i va assenyalar el logotip de Bro&Koli al respatller dels seients—. Aquesta companyia aèria pertany als germans Koliflower. I ja coneix el seu lema.

—I ara! El que tinc és gana —va protestar el Mike.

—Si menges verduraa —va cantussejar l'hostessa—, arribaràs a l'edat maduraa.

—Però jo tinc gana ara!

—Tinc uns aperitius de remolatxa que estan per llepar-se'n els dits.

—Ecs! Vull dir... D'acord, va. —El Mike va obrir la bossa i va engolir el curiós aperitiu d'una sola queixalada—. Puah... No estan pas tan malament. Per cert, senyoreta hostessa...

—Sí?

—No era vostè qui fa una estona era a la zona d'informació de l'aeroport??

—He, he —va riure nerviosament—. No, i ara. És que amb l'uniforme ens assemblem molt.

—Deu ser això, tot i que...

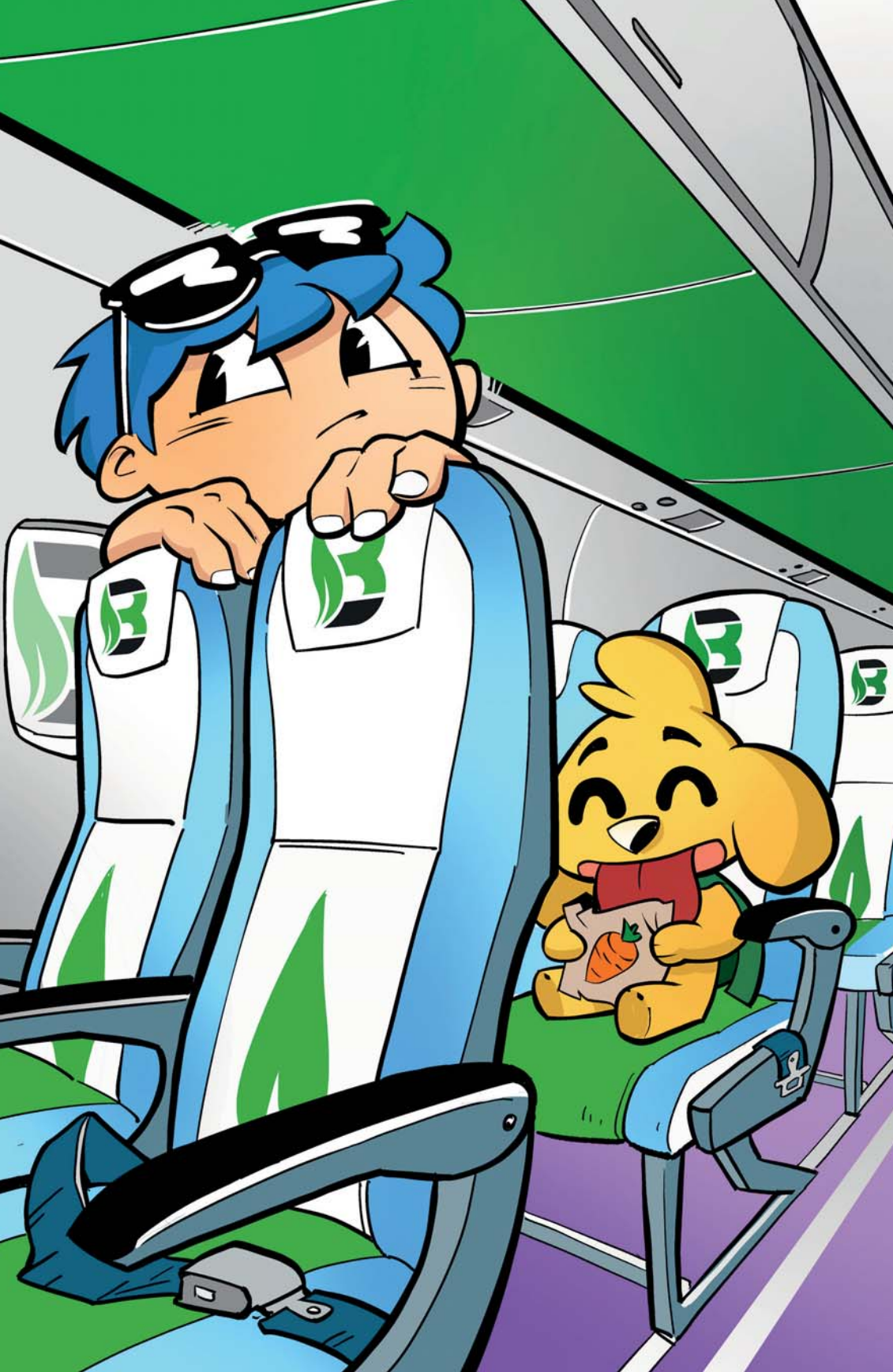
—Vol un aperitiu colisnack?

—El què?

—És una deliciosa barreja de coliflor amb nap.

—Uuuuix! Sí, doni-me'l.

—Mare meva, aquí no hi ha qui dormi —va protestar el

Timba mentre l'hostessa s'allunyava—. Una mica de silenci, Mike. Quan mastegues fas el mateix soroll que una trituradora pneumàtica.

—Per fi et despertes. Em sentia molt sol!

Això és el que va voler dir el Mike, encara que, com que tenia la boca plena, va sonar així: «berbietdesperdesemsen diabolso!». El Timba, que coneixia molt bé l'«idioma bocaplena» del Mike, el va entendre a la primera.

—No m'estranya. Has vist que poca gent que viatja en aquest avió?

La veritat era que la classe turista estava gairebé buida. Només a la part del davant s'hi veia algun cap que sortia per sobre dels respatlles.

—Bah, és temporada baixa! —va dir el Mike mastegant mentre arronsava les espatlles.

—Què és això que menges?

—Aperitius sans. Resulta que l'avió és d'aquells Koli-flower. Mira, hi ha el logo a tot arreu.

El Timba no va trigar a comprovar que era cert. El curiós logotip era als respatlles, al marc de les finestres, a la tapisseria dels seients..., fins i tot a la revista de la companyia aèria, *Fly&Koli*, a la portada de la qual apareixien els famosos germans Koli-flower promocionant una dieta sana a base de verdures.

—Mare meva, que pesadets amb les verdures —va observar el Timba.

—Doncs a mi m'agraden. Crec que me'n faré fan. «La coliflor és el millor».

—Li falta força com a lema.

—En puc pensar un altre —va respondre el Mike.

—Deixa-ho, que això m'ha recordat un acudit. Va un

paio pel carrer i quan passa per davant d'una verduleria veu un cartell enorme que diu: «Verdures a dojo. Triï la seva». Entra a dins i veu que només hi ha un munt d'albergínies. I li pregunta al venedor: «Escolti, però què és això que es pot triar si només hi ha albergínies?». I aquest li respon: «Doncs que pot triar si les vol comprar o no».

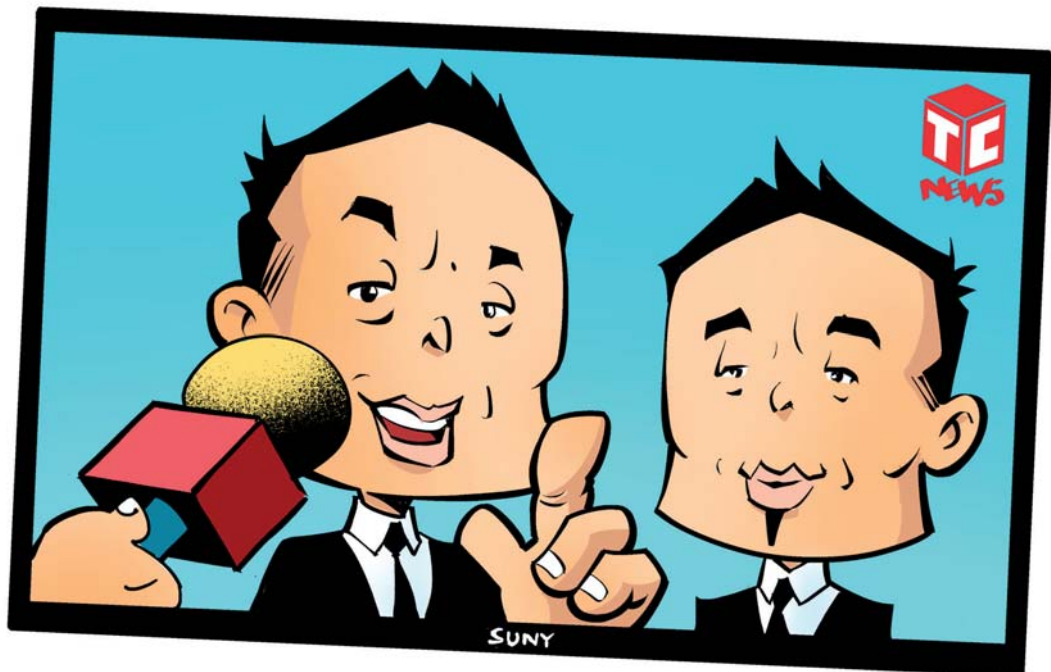
El Mike va esclafir a riure, tant que es va ennuegar amb un tros de colisnack.

—Ha, ha, que bo! Puf!

El Timba també va riure del seu propi acudit, però de sobte tots dos es van quedar seriosos. Havien sentit alguna cosa dins seu. Van mirar d'una banda a l'altra, esperant la típica cara del Trolli de no haver captat l'acudit. Però el seu amic no hi era.

Tot i això, no van tenir temps de sentir pena. En aquell moment, als monitors de televisió començava un programa molt especial: els germans Koliflower, acabats d'arribar a

Ciudad Cubo, anunciaven la posada en marxa del seu pla de promoció vegetal a gran escala.

—Es tracta de promoure el menjar sa —deia un dels germans als periodistes—. La gent, sobretot els nens, està massa acostumada a menjar porqueries.

—Això dic jo —afegia l'altre, que era idèntic al seu germà—. Caramels, xocolatines... Ecs! Tot això és verí. Els nostres productes són la salut envasada i en estat pur.

—I de cop i volta ningú no voldrà menjar res més! —van rematar tots dos alhora amb un somriure d'orella a orella.

El Mike i el Timba es van mirar.

—Jo crec que exageren una mica —va observar el Timba—. No passa res per menjar dolços de tant en tant.

—Això dic jo... Mmmmm, xocolata. Quina gana que tinc.

—I jo ganes d'*esforçar-me* una estona. A veure si pots mastegar sense fer tant de soroll.

—Entesos, guardaré silenci. Hostessaaaaaaa!!!

—Ets més pesat que la meva cosina, la coixazzzzzz...

—On s'ha ficat?

El Mike va donar un cop d'ull a un costat i a l'altre al llarg passadís de l'avió. Ningú al darrere. Però ningú. Estava més buit que el cap del Timba en aquell mateix moment. I per davant... el mateix parell de caparrots que sortien per sobre dels respatlles. Tot i que, mirant-ho bé, hi havia una testa que més aviat queia cap a un costat en una posició estranya. Podia ser que s'hagués desnucat? Com que no veia l'hostessa enlloc, el Mike es va treure el cinturó, es va aixecar i es va disposar a buscar-la. Volia més aperitius, encara que fossin d'albergínia amb pastanaga.

—Que estrany que hi hagi tan pocs viatgers a Tropicubo. Si és un paradís! —es deia el Mike a si mateix mentre avançava cap a la part del davant de l'avió—. I aquest paio, quina postura... Senyor, es trencarà el coll dormint així.

El Mike va tocar una mica la calba del «dorment». Com

que no responia, el va tocar una mica més fort i, de sobte..., el cap va caure rodolant per terra!

—Aaaaai, que l'he assassinat!!! Tiiiiimba!!

—Ja viiinc!! —va respondre. I va continuar dormint.

—Timba, desperta't, que ha passat una cosa terrible i espantosa, pràcticament una barbaritat! —va cridar el Mike, que havia tornat a tota pastilla per sacsejar el seu endormiscat amic.

—Entesos, entesos, ja estic despert. Què passa?

—Mira...

El Mike va assenyalar el passadís de l'avió, el cos que havia caigut uns quants seients endavant, un cap a terra. Els típics indicis de... Sí, d'una barbaritat.

—Mare meva! —va exclamar el Timba aixecant-se d'un salt i corrent cap a l'escena del crim.

Un cop allà, el Timba es va ajupir i va examinar la situa-

ció, preocupat per la sort del seu amic Mike, que s'havia amagat darrere d'un seient tremolant de por.

—Mike, em temo que has fet una cosa terrible. Aquest cop no et deslliuraràs de passar una temporada a Alcutrez.

—Oh, valga'm Déu! Què he fet?

—Que què has fet? Doncs assassinar un maniquí, tros d'ase!

Quan va dir això, el Timba va aixecar el cap del terra i el va llançar al Mike com si fos una pilota. Obeint el seu instint, el Mike el va agafar en l'aire amb les dents i, ja de pas, li va clavar una mossegada.

—Ecs! És veritat, pur plàstic. Però, llavors...

—Que per què el nostre company de viatge és un maniquí, em vols preguntar?

—Sí, això.

—Doncs no ho sé. Si vols ho preguntem a algun dels altres maniquins. Els que viatgen en primera.

En efecte, la resta de viatgers també eren ninots. I no hi havia ni rastre de l'hostessa o de qualsevol altre membre de la tripulació.

—Ai, mare! —es va lamentar el Mike—. És un avió fantasma. En realitat, nosaltres també estem morts, ho vaig veure en una sèrie. És molt trist. Tot i que... Bé, potser quan aterrem ens retrobarem amb el Trolli en el més-enllà.

—Però quin més-enllà ni més-ençà? Estem molt vius, però tot això és molt estrany. Em pregunto què dimonis... Mike, mira per la finestra.

El Mike va pujar a un seient i va donar un cop d'ull per la finestra més propera.

—Quin paisatge més avorrit. Tot desert. M'està venint una set...

—A veure, caparrut, no notes res estrany? —va preguntar el Timba.

—L'avió tremola una mica. Deuen ser turbulències —va respondre el Mike.

—No, home! Si ho acabes de dir: el desert! Se suposa que anem a Tropicubo. Hauríem de sobrevolar l'oceà, no pas un desert!

—Maleït sia, és cert! Això és que volen demanar un rescat bestial per nosaltres.

—Però quin rescat, si estem pelats! Vine, anem a parlar amb el pilot.

El Timba, molt decidit, va començar a avançar cap a la cabina, la porta de la qual estava tancada i barrada. El Mike el seguia una mica tremolós. Però no era per la por.

—No es mou molt, això? —va demanar.

—Sí... Bé, suposo que és normaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa-aaaaaaaal!

L'avió, sense avís previ, va caure en un pou d'aire que el va fer baixar de cop uns quants centenars de metres. Durant un parell de segons, els dos Compas van flotar, ingràvids, a causa de la caiguda lliure. Llavors, quan l'aparell va recuperar l'estabilitat, es van estampar contra el terra com dos sacs de patates.

—Ai! —es va queixar el Timba.

—Què ha sigut això?

—Res, segur que és una cosa normal dels avions, Mike.

A penes va pronunciar el Timba aquestes paraules tan tranquil·litzadores, l'avió va caure en un altre pou d'aire. Una altra trompada, però aquesta vegada tot es va començar a moure com si els haguessin ficat dins d'una batedora.

—Aaaaa mi noooo eem se-semblaaaa normaa-maaaaal

—va intentar dir el Mike, però la veu li tremolava a causa de les sacsejades.

—Mi-miiiiira per la fi-fi-fineeestra: ens estem ficaaaaant en una te-teeempestaaaaa.

En efecte, el cel, que fins a aquell moment havia sigut blavós, s'estava enfosquint a cada segon que passava. Núvols enormes rodejaven l'aparell per tot arreu. No van trigar a observar la resplendor de dotzenes de llamps que amenaçaven de tocar l'avió i fer-lo miques.

—Estem perduts —va haver d'admetre el Timba.

—D'això res, anem a demanar explicacions a aquest bacallà que es fa dir pilot. I a l'hostessa desapareguda!

Al Mike tants saltirons i batzegades li havien canviat la por per l'enuig. Amb una seguretat poc habitual en ell, va picar a la porta de la cabina:

—Que hi ha algú? Vinga, obriu la porta, bandarres!

—I això de bandarres d'on ho has tret?

—Ho vaig sentir en una pel·li. No sé què significa, però sona fatal —va respondre el Mike.

—D'acord, et dono un cop de mà. Això... Doneu la cara, miserables!

—Això sí que sona malament.

—Doncs jo crec que era de la mateixa pel·li.

Si era de la mateixa pel·lícula o no, no ho sabrem mai. La veritat és que ningú no contestava.

—Que en són, de gallines... —va observar el Mike—. Obriu la porta!

—Això. Si us sentim respirar!

—Si no obriu, tirarem la porta a terra.

—O posarem una reclamació quan arribem a l'aeroport.

Això ja com us sembli a vosaltres —va rematar el Timba les amenaces del seu company.

No hi va haver resposta. Durant uns segons, hi va regnar el silenci... Bé, a veure, silenci, el que es diu silenci, no, perquè hi havia un enrenou endimoniat: els motors, el vent, els llamps..., però, bé, que els de la cabina s'ho van pensar abans de respondre. I quan ho van fer, el Timba i el Mike gairebé haurien preferit que no els diguessin res:

—Senyors passatgers, els parla el capità.

—Ah, mira, ja dona la cara, aquest pocavergonya.

—Ens hem endinsat en un temporal molt violent —va seguir parlant el pilot—. L'electricitat estàtica ha afectat el rendiment dels motors. Perdem altura a un ritme de vuit punt zero.

—I això què vol dir? —va demanar el Mike.

—Vol dir, senyors passatgers, que ens la fotrem —va respondre la veu—. Si us plau, facin ús dels paracaigudes situats a sota dels seus seients. Esperem que el vol amb nosaltres hagi estat del seu gust. Fins aviat.

—Fins aviat? —li va respondre el Timba, furiós—. La propera vegada aniré a Tropicubo nedant.

—Paracaigudes? —va dir llavors el Mike, més conscient de la gravetat de la situació—. Mare meva, ens morirem!

—Recordem als senyors passatgers que, en cas que no s'utilitzin correctament els paracaigudes, la companyia es reserva el dret de no pagar indemnitzacions.

—Correctament? —va preguntar el Timba—. Si ni tan sols sé com s'utilitzen incorrectament!

—Corre! No deu ser tan difícil.

—Maleït sia, mira com s'acosta el terra. Ens estamparem, ens quedarem més plans que un segell.

—Ajuda'm! —va demanar el Mike—. Aquesta cosa ha d'anar per aquí i aquesta per allà...

—Jo crec que t'ho has posat del revés. Però no et mengis l'anella, que és per desplegar el paracaigudes!

—Ah, em pensava que era una rosquilla.

Estava clar que els Compas no es guanyarien la vida com a paracaigudistes. Si el Mike intentava col·locar-se la motxilla del revés, el Timba no es quedava enrere i se la posava com si fos un barret.

—Atenció, senyors viatgers —va anunciar de nou la veu del pilot, que sonava cada vegada més metàl·lica, com la d'un robot—. Procediment d'urgència. Obrirem les portes de l'aparell.

—Espera, no! Que encara no ens hem posat els...

Massa tard: les portes de l'avió es van obrir de cop i van desfermar un vendaval a l'interior a causa de la diferència de pressions. Un corrent d'aire ferotge va fer volar tot el que hi havia a la cabina de passatgers: papers, coixins, revistes... També el Timba i el Mike, que s'havien agafat tots dos a un mateix paracaigudes (el que ja no tenia anella), un amb les mans i l'altre amb les dents.

La succió era potentíssima. En un segon, la cabina va quedar més neta que la coberta d'un vaixell enfonsat. El Timba va intentar aferrar-se a un seient, però no va poder resistir la força de l'aire.

—Aaaaaahhhhh!!! —van cridar els dos amics en el moment precís en què van sortir disparats a l'exterior.

El panorama era aterridor: l'avió els va deixar enrere en un instant mentre ells queien a la velocitat típica d'un tros de plom. El paracaigudes tancat era l'únic que els mantenia units. El Mike el mossegava amb tanta força que semblava

que en qualsevol moment n'arrencaria un tros. El Timba, per la seva banda, s'aferrava a les corretges amb una mà, mentre amb l'altra aletejava com un ocell en un intent de mantenir-se volant. No servia per a res, és clar, i el terra s'acostava cada cop més.

—*Modideeeeeem!* —va exclamar el Mike, aferrat al paracaigudes amb les dents.

El Timba hi estava d'acord i va pensar que, per morir així, li hauria valgut més continuar dormint. Almenys no s'hauria adonat del desastre. Llavors, en aquell moment de desesperació, va recordar una cosa que havia vist a les pel·lícules: sí, era cert que sense anella el paracaigudes principal no servia per a res, però n'hi havia un d'emergència! Mentre donaven voltes en l'aire com bojos, el Timba va anar tocant amb la mà lliure tota la motxilla fins que va trobar el que buscava.

—Agafa't fort, Mike! —va exclamar mentre estirava el disparador del paracaigudes d'emergència amb totes les seves forces.

—*Gue m'agafi a guè?*

Es va sentir un «plop», llavors va sortir un paquet de tela que els va donar un cop al nas a tots dos i, de sobte, van sentir una estirada fortíssima quan es va desplegar el «parairaiga». Per un moment, el Mike va pensar que es quedava sense mandíbula. I el Timba va creure que es quedaria sense braços. Però, no, no va passar res d'això: el paracaigudes d'emergència es va obrir sense cap problema i, un parell de minuts després, els dos amics aterraven amb força suavitat.

Perquè ens entenguem: «suavitat», aquí, és una manera de dir que no van quedar fets miques contra el terra tal com estava previst. Al capdavant, eren dos ocupants en un para-

caigudes pensat per a una sola persona i ni tan sols hi anaven lligats correctament. Però, tenint en compte les circumstàncies, van aterrar força bé.

A sobre d'un cactus, en concret. La tela es va enganxar a la part alta de la planteta, un saguaro, un d'aquells cactus enormes que creixen als deserts del nord de Mèxic, Arizona i llocs així. El Mike i el Timba van caure de morros a sobre del tronc principal i llavors van relliscar fins a terra tot emportant-se unes quantes punxes del cactus.

Però, a banda de les punxades... Estaven vius!

—No m'ho puc creure, Mike —va dir el Timba.

El seu amic s'entretenia intentant menjar-se les punxes del saguaro, però no eren gaire bones.

—Aaaahh! Com punxen! —es va queixar el Mike.

—Sí, és veritat, però... ens hem salvat!

Això era cert. Al cel, l'avió s'allunyava entre els foscos núvols de la tempesta i, la veritat, no semblava que s'hagués d'estavellar. El Timba i el Mike, despreocupats del destí de l'aparell, van donar un cop d'ull al seu voltant.

Un enorme desert, ressec i calcinat, s'estenia en totes direccions llevat d'una: davant seu, rodejats d'un alt filat, s'erigien diversos edificis d'aspecte abandonat. No s'hi veia ni una ànima, però sí un cartell enganxat al filat:

BENVINGUTS A L'ÀREA PORRO 51
ZONA RESTRINGIDA
TIROTEGEM ELS INTRUSOS

—Doncs, que bé.

—Sí. Estem... salvadíssims.